

STC 81/2015, de 30 d'abril

Constitucionalitat de la supressió, mitjançant un "Real Decreto-ley", de la paga extraordinària a abonar el desembre de 2012 (accés al text de la sentència)

Un parlament autonòmic va plantejar recurs d'inconstitucionalitat contra l'art. 2 del *Real Decreto-ley 20/2012, de 13 de julio, de medidas para garantizar la estabilidad presupuestaria y de fomento de la competitividad*, relatiu a la supressió de la paga extraordinària de desembre de 2012 per a tot el personal del sector públic.

El TC conclou que aquesta supressió es troba formalment i materialment justificada, tot puntualitzant el següent:

- **Correspon al Govern de l'Estat l'apreciació de la situació per instrumentar la mesura**, mitjançant un judici polític o d'oportunitat que no es pot substituir, però sí fiscalitzar, per part el TC.
- **S'ha justificat l'extraordinària i urgent necessitat de manera explícita i raonada, i hi ha una connexió de sentit o relació d'adequació** entre la situació definida que constitueix el pressupòsit habilitant i les mesures que s'adopten:
  - **La concurrència de la situació d'urgent necessitat es justifica en el preàmbul de la norma i en el debat de convalidació a través de les explicacions proporcionades pel Ministre d'Hisenda.** Aquestes explicacions no són imprecises, rituals, estereotipades, retòriques, apodíctiques o generals (SSTC 68/2007 i 137/2011) ni serveixen a qualsevol propòsit o necessitat: s'originen en una situació de recessió i crisi real i coneguda, fins i tot notòria (STC 182/2013).
  - Quant a la connexió de sentit, **és difícilment qüestionable que la reducció de les despeses de personal no contribueixi als objectius de reduir el dèficit.** D'una banda, incrementa l'eficiència i la productivitat de l'economia en minorar el cost del treball dels empleats públics, el nombre dels quals no es redueix; i de l'altra, tendeix a reduir el dèficit excessiu apreciat per la Unió Europea.
- No es traspassen els límits materials dels decrets-llei per afectar a l'estatut retributiu dels funcionaris públics (art. 103.3 de la Constitució). Allò que es prohibeix mitjançant aquesta fórmula és l'afectació dels drets, deures i llibertats del seu Títol I, el que aquí no es dona, ja que en cas contrari es buidaria de contingut la figura del decret-llei.

Als decrets-llei no se'ls permet, en relació amb els funcionaris públics, l'afectació del dret a l'accés en condicions d'igualtat a les funcions i càrrecs públics (entès en sentit ampli, STC 156/1998), el que no significa que no es pugui afectar el manteniment del règim retributiu.

Tampoc no es pot decretar la inconstitucionalitat del precepte per afectació del règim de les comunitats autònomes, perquè això faria impossible l'ús d'aquest este instrument. **Un decret-llei no pot afectar el règim constitucional de les comunitats autònomes**, del que en formen part els Estatuts d'Autonomia i d'altres lleis atributives de competències que integren el bloc de constitucionalitat. **Més enllà d'això, el camp normatiu dels decrets-llei estatals es correspon amb la competència legislativa de l'Estat.**

- No es produeix invasió de competències. **Les mesures de contenció de la despesa pública no s'incardinen en la competència sobre funcionaris**

---

públics, sinó en la competència estatal de bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica, perquè aquesta retribució també inclou personal no funcionari i el seu caràcter conjuntural n'impedeix la seva integració en la relació de serveis que delimita el règim estatutari. Així mateix, en el cas concret del parlament recurrent, la invocació dels seus drets històrics no en desvirtua la conclusió.

- No s'afecta la seguretat jurídica, invocada pel recurrent, en haver-se aprovat la mesura només catorze dies després de l'aprovació dels pressupostos generals de l'Estat. **No existeix un dret a la congelació de l'ordenament jurídic ni pot impedir-se la introducció de modificacions legislatives sobtades, més quan ho fa el legislador d'urgència.** Només en situacions absolutament imprevisibles es pot entendre vulnerat el principi de seguretat jurídica, el que aquí no es produeix. Hi havia dades que podien fer esperar l'adopció d'una mesura com aquesta, como són: l'existència d'altres mesures prèvies como el *Real Decreto-ley 8/2010*; l'evidència que una de les partides pressupostàries més elevades i assequibles per a l'Estat és la de les retribucions; i per últim, l'abast general de la mesura.